

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Είμεθα τὰ ἄνθη τοῦ χοροῦ, τὰ δυστυχῆ θύματα τῶν χαρμοσύνων ἔορτῶν.

Ἐρχόμεθα δειλὰ καὶ κόσμια, ἐστολισμένα μόνον διὰ τῶν ἀφελῶν ἡμῶν θελγήτρων καὶ πρέπει νὰ παλαιώμεν πρὸς τὰ ἄνθη ἐκεῖνα τῆς γῆς, ἅτινα καλοῦσιν ἀδάμαντας.

Τέκνα τοῦ πυρὸς τὸ ὄπαλλιον, ὁ ἀμέθυστος, τὸ τοπάζιον, ἡ κάλαϊς, σπινθηροβολοῦσιν ὑπὸ τὴν αἴγλην μυρίων λαμπτήρων.

Ἡμεῖς πάλιν τέκνα τοῦ ἀέρος καὶ τῆς δρόσου, ἀνοίγομεν τὰ ὅμματα, μόνον διὰ νάτενίσωμεν τὴν Σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας. Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ χοροῦ μᾶς ἀποξηραίνει, μᾶς φλέγει καὶ μετ' ὀλίγον φυλλορροοῦμεν.

Ωραῖα νεᾶνις, διατί μᾶς ἐγκατασπείρεις εἰς τὴν ὥραιάν σου κόμην; Παρατήρησον ἐπὶ τοῦ κοσμητηρίου σου! Δὲν ὑπάρχουσιν ἐκεῖ ἄνθη, φιλοτεχνηθέντα ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἄνθη εἰς τὰ ὄποια οὔτε ἡ θερμότης, οὔτε ὁ κονιορτός, οὔτε τῶν πολυφώτων αἱ ἀκτίνες, οὔτε τοῦ πλήθους ὁ συγχρωτισμός ἐμποιεῖ φόβον;

Μή μας παραλάβῃς εἰς τὸν χορόν, ὡς νεᾶνις· ἀφες νὰ διαινωνται οἱ εὔκαμπτοι ἡμῶν πέδες εἰς τοὺς κρυσταλλίνους τούτους ἀμφορεῖς! Θάρωματίσωμεν τὸν θάλαμόν σου καὶ, ὅταν ἐπανέλθης ὡχρά, κεκμηκυῖα, ὀνειροπόλος, θὰ μᾶς ἵηγς πάλιν ὑπομειδιῶντα καὶ θὰ κοσμήσωμεν κατόπιν διὰ γλυκέων ὀνείρων τὸν παρθενικὸν ὕπνον σου.

Μή μας ὀδηγῆς εἰς τὸν χορόν, ὡς νεᾶνις....

Ἄλλ' οἵμοι! δὲν μᾶς ἀκούει περιβάλλομεν διὰ δροσεροῦ ἀναδέσμου τὴν ὥραιάν αὐτῆς κόμην, θάλλομεν ἐπὶ τοῦ ἀγαλματίνου αὐτῆς στέρενου. Ἐμπρός! πρέπει νὰ ναχωρήσωμεν· είμεθα τὰ ἄνθη τοῦ χοροῦ, τὰ δυστυχῆ θύματα τῶν χαρμοσύνων ἔορτῶν.

Τὰ φύλλα μας θάποσπασθῶσιν ἐν πρὸν ἐν καὶ θὰ κυλισθῶσι χαμαί· ὁ χορὸς δὲν θὰ ἔχῃ λήξη ἔτι καὶ ἡμεῖς δὲν θὰ εύρισκωμεθα πλέον ἐπὶ τῆς κόμης ἐκείνης. Τὴν ἐπαύριον δὲ ἀφιλόκαλός τις θεράπων θὰ μᾶς περισυναγάγῃ καὶ θὰ μᾶς ρίψῃ εἰς τὴν ὁδόν.

Διὰ τελευταίαν φοράν, ὥραια κόρη, ἀφες μας ἐδῶ· εἶναι τόσῳ ὥραῖος δι' ἡμᾶς ὁ παρθενικὸς θάλαμός σου!

Ἀναχωρεῖς.... Πρόσεξε νεᾶνις! Ζῶν ἄνθος τοῦ κόσμου, κόσμημα τοῦ χοροῦ πλῆρες ζωῆς καὶ νεότητος, ίσως ποτε ἡ κοινωνία κυλίσῃ καὶ σὲ ἀστόργως χαμαί, ὡς ἡμᾶς, καὶ σ' ἐγκαταλίπῃ ἔρημον ἐν τῇ ὁδῷ.

~~~~~

ΛΕΥΚΑΚΑΝΘΑ

Ἡρώησα τὴν Λευκάκανθαν, διατί τὴν ἀγαπῶ τόσον.

Διατί τὸ ρόδον, πλῆρες δακρύων πρωΐνης δρόσου, διατί τὸ κρίνον, προσκλίνον ἐπιχαρίτως ἐπὶ τοῦ κλωνίου του,

διατί τὸ χάριςν λείριον μοὶ φαίνονται ἡττον ὥραῖα ἐκείνης;

Διατί προτιμῶ τὸ ἄρωμά της τοῦ ἀρώματος τοῦ Ίου, τῆς βανιλλίας, τοῦ μελισσοχόρτου, καὶ διατί ἡ θέα της μοὶ προξενεῖ ἀκαταλήπτους παλμούς;

Ἐδρεψα τὴν κληματίδα εἰς τὸ χεῖλος τῶν χαραδρῶν, τὸ λευκάνθεμον ἐν τοῖς ἀγροῖς, τὸν θύμον εἰς τὰς κλιτύας τῶν λόφων. Κληματίδα, λευκάνθεμα, θύμον, διατί, ὡς ἀγνὴ λευκάκανθα, πάντοτε τὰ περιεφρόνησα πρὸ ἐνὸς κλάδου σου;

Ἡ Λευκάκανθα μοὶ ἀπήντησε.

— Δὲν ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἀναμνήσεών σου ἀνάμνησίς τις, πρὸ τῆς ὁποίας πᾶσα ἄλλη ὡχριᾶ, ἀμαυροῦται;

‘Οπόταν ἀναπολῆς τὰ προσφιλῆ τῆς καρδίας σου φάσματα, μεταξὺ τούτων δὲν ὑπάρχει τι τοῦ ὄποιου ἡ σκιὰ σοὶ φαίνεται προσφιλεστέρα, ἥδυτερον τὸ μειδίαμα;

Τὸ φάσμα τοῦτο εἶναι ἐκείνη, ἡν δεκαπενταέτης ἔτι ἡγάπησας, ἡ κόρη, ἡ τις, παιδίόν τότε, σὲ ἥκουεν ὑπὸ τὰς καστανέας μὲ τὴν λευμιένην κόμην της, τὴν συμπαθῆ ὡχρότητα, ἡ τις διηγαζε τὴν μορφήν της, μὲ τοὺς γλαυκοὺς αὐτῆς ὄφθαλμούς, τοὺς πλήρεις τρυφερότητος καὶ μαγείας· εἶναι ἐκείνη ἡ τις ὡφελε νὰ ἥναι ἡ σύντροφός σου ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἡ τις τώρα εἶναι ὁ ἀγαθός σου ἄγγελος ἐν τῷ οὐρανῷ.

‘Ημην ἐκεῖ, ἐγγύς που, ὅτε τῇ εἶπες: Σὲ ἀγαπῶ. Σᾶς ἥκουον, σᾶς ἥκουον ἐκεῖ καὶ τινάξασα τοὺς κλώνας μου, ἐρράντισα τὸ πρῶτον ὑμῶν φίλημα, διὰ τῆς εὐώδους δρόσου τῶν φύλλων μου.

‘Ηκροάσθην τοὺς νέους ὑμῶν ρόκους, παρετήρησα τὰς ἀγνάς σας θωπείας.

Τὸ πρῶτον ἄνθος, διὰ τοῦ ὄποιου ἐστολίσθη ἐκείνη, ἥτο τὸ ἄνθος μου, τὸ ἄνθος τῆς λευκακάνθης. Ἐκλινα ἐπίτηδες ἐπὶ τοῦ ὥραιού μετώπου της καὶ μὲ ἀφήροπασας.

‘Ανεμίγνυον τὴν πνοήν μου πρὸς τὴν πνοήν σας, ἡρωμάτιζον τὰς ἀθώας ὑμῶν συνδιαλέξεις.

Βλέπουσα ἐμὲ ἥδη ἐνθυμεῖσαι Ἐκείνην καὶ μὲ προτιμᾶς τῶν ἀδελφῶν μου, διότι εἶμαι ἡ λευκάκανθα, τὸ ἄνθος τῶν πρώτων ἐρώτων σου.

~~~~~

ΤΟ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ

Τὸ Ρόδον ἔλεγε πρὸς τὸ Ἀμάραντον.

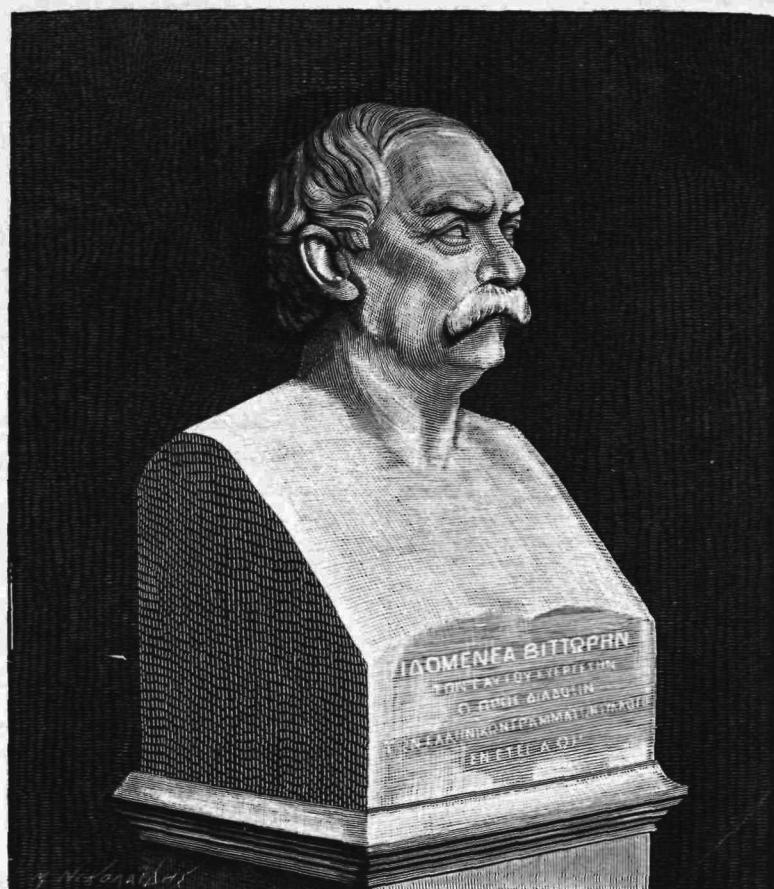
— Ἐζήσαμεν πλησίον ἀλλήλων, ἐπὶ τῆς αὐτῆς τοῦ λόφου κορυφῆς· τὸ ἔαρ μετὰ μικρὸν παρέρχεται καὶ αἰσθάνομαι τὰ φύλλα μου ἀποξηραινόμενα. Αὔριον δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον, ἐν ᾧ οὐ θὰ ζήσῃς, θ' ἀκούσῃς τὰ χαρίεντα τοῦ κορυδαλοῦ ἄσματα· θὰ δυνηθῇς, ὡς ἐκείνος, νὰ χαι-

ρετίσης τὸν Ἡλιον, δταν θὰ ἔλθῃ νὰ ποέηράνη τοὺς καθ-
ύγρους ἐκ τῆς ἑωθινῆς δρόσου κλῶνάς σου. Εἶνε τόσω
γλυκεῖα ἡ ζωή· διατί λοιπὸν εἶμαι καταδεδικασμένον εἰς
θάνατον!

Τὸ Ἀμάραντον ἀπήντησε.

— Τὸ πᾶν μεταβάλλεται, τὸ πᾶν ἀνανεοῦται ἐν τῇ
φύσει· ἐγὼ μόνον δὲν μεταβάλλομαι!

Δὲν μοὶ δωρεῖται νέαν ἀκμὴν τὸ ἔαρ· τὰ φύλλα μου φέ-

ΙΔΩΜΕΝΕΫΣ ΘΕΙΖΩΦΗΣ

ΜΕΓΑΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

(Γλυπτικόν έργον Γ. Βρούτου ἐκ φωτογραφίας τοῦ κ. Μωραΐτου)

ρουσιν ὅλον τὸ θάλπος τοῦ θέρους, ὅλους τοὺς πα-
γετοὺς τοῦ χειμῶνος καὶ αἰώνια ὡχρότης τὰ κοσμεῖ.

Οὐδέποτε ἀκούω περὶ ἐμὲ τὸν γλυκὺν τῶν μελισσῶν
βόμβον· οὐδέποτε ἡ χρυσαλλίς μὲ θωπεύει διὰ τῆς ἐλα-

φρᾶς πτέρυγός της· ἡ αὔρα διέρχεται ὑπὲρ τὴν κεφαλήν
μου χωρὶς νὰ σταματήσῃ· σὺ νεάνιδες ἀπομακρύνονται
ἀπ' ἐμοῦ· τίς θὰ ἐπεθύμει νὰ δρέψῃ τὸ ἄνθος τῶν μνη-
μίων, τὸ ψυχρὸν καὶ σοδαρὸν ἀμάραντον!

Κίνησον μίαν ἔτι φορὰν τὰ ὥραῖα σου φύλλα, ὥραῖον μου Ρόδον, εἰς σημεῖον φαιδρότητος· ὕψωσε τὰ ὅμματά σου πρὸς τὸν Οὐρανὸν διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς· εἶσαι εὔτυχές, διότι θάποθάνης!

Ἐν ᾧ ἐγώ, δυστυχῆς κατάδικος, θὰ ὑπομείνω τὴν ἀνίαν τῶν ὡχρῶν ἡμερῶν καὶ τῶν μακρῶν τοῦ χειμῶνος νυκτῶν, θὰ αἰσθανθῶ φρίσσοντας τοὺς ὄμμους μου ὑπὸ τὴν χιόνα καὶ θάκούσω ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐρέθους τὴν μονότονον οἰμαγήν τῶν νεκρῶν!

Θάποθάνης λοιπόν, ὦ Ρόδον· ἡ ψυχὴ σου θ' ἀπατμισθῆ πρὸς τὸν οὐρανὸν μετὰ τοῦ ἀρώματός σου.

Σοὶ ἐμπιστεύομαι τὴν προσευχήν μου, ὡς ἀδελφέ μου· εἰπὲ εἰς Ἐκεῖνον, ὅστις ἐπλασεν ἀμφοτέρους, ὅτι ἡ ἀθανασία εἶναι ἀπαίσιον δῶρον! *Ἄς μὲν καλέσῃ πλησίον του!

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

Σᾶς ἀγαπῶ, ἀνθη τῆς νυκτός· σᾶς προτιμῶ ὅλων τῶν ἀδελφῶν σας ἀνθέων, τὰ ὅποια θάλλουσι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Μόλις ὁ "Ηλιος ἀφανισθῆ ἀπὸ τοῦ ὄριζοντος καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ρίπτωσι μακρὰς φανταστικὰς σκιὰς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τότε τὸ ἀνθος τῆς νυκτὸς ὑπανοίγει τὰ πέταλά του καὶ αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ Ἀστέρος τῆς νυκτὸς παίζουσι παλμώδεις ἐπὶ τῶν φύλλων του.

Τὰ ἀνθη καὶ οἱ ἀστέρες εἶνε ἀδελφοί· τί λέγουσι μεταξύ των;

Διηγοῦνται πρὸς ἄλληλα τὰς θλίψεις τῆς ἡμέρας· ἀνταλλάσσονται ἀκτῖνας καὶ ἀρώματα, ἀναμιγνύονται τὴν ψυχὴν των πρὸς τὴν μεγάλην τῆς φύσεως ψυχῆν.

Τὸ ἀνθος τῆς νυκτὸς ἀγαπᾶ τοὺς δυστυχεῖς.

Ὦς ἡ βοὴ τοῦ ἀνέμου, ὡς ὁ ψίθυρος τοῦ κυλιομένου ὕδατος, τὸ ἀρωματικόν παρηγορεῖ.

Ἄκονται τὸ παράπονον τοῦ βοσκοῦ, ὑπομειδιᾷ εἰς τὰς ὄντειροπολήσεις τῆς νέας κόρης, τείνει τὸ οὖς εἰς τὸ ἀσμα τοῦ ποιητοῦ.

Τὸ ἥδυν αὐτοῦ ἀρωματικόν παρέχει μυστηριώδες θέλγητρον εἰς τὴν πρώτην ὑμῶν ἐρωτικὴν συνέντευξιν, σᾶς περιβάλλει δι' ἀτμώδους πέπλου ἀθωότητος καὶ ἀγνείας.

Οὐδὲν ἔντομον θίγει διὰ τῶν μικρῶν αὐτοῦ ποδῶν τὰ ἀνθη τῆς νυκτός· ὁ πυραύστης βομβεῖ περὶ αὐτά· μόλις ἐπιψαύει τὴν κάλυκά των, ἀλλὰ φοβεῖται νὰ σταματήσῃ ἐπ' αὐτῶν.

Ἐφ' ὅσον τὰ δάση φρικιώσι γ ύπὸ τὴν νυκτίαν πνοήν, ἐφ' ὅσον κελαρύζει ὁ δροσερὸς ρύαξ, ἐφ' ὅσον οἱ ἐρασταὶ συνδιαλέγονται, ἐφ' ὅσον ψάλλουσιν οἱ ποιηταί, τὸ ἀνθος τῆς νυκτὸς εὐρύνεται, διαπτύσσει τὰ πέταλά του.

Παλμοί, πόθοι, ψίθυροι, ἀσματα, ἀρωματώδεις ἐρώτων πνοαί, τὰ πάντα ἀναμιξ ἀφίπτανται πρὸς τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ μεταπίπτουσιν ὡς σταγόνες ἐωθινῆς δρόσου ἐπὶ τῆς ἐξυπνώσης φύσεως.

Τὸ ἀνθος τῆς νυκτός, μόλις ἡ πρώτη τοῦ Ἡλίου ἀκτίς φωτίσῃ τὴν γῆν, κλείει ἐρμητικῶς τὰ πέταλά του καὶ

ζηλοτύπως κρύπτει ἐν τῇ κάλυκι αὔτοῦ τὸν ὑγρὸν μαργαρίτην, ὃν ἡ νυκτία δρόσος ἐπαφῆκεν ἐπ' αὐτοῦ.

Οὕτως ἐγκλείει, μετὰ στοργῆς, ὅποιητής ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸν θησαυρὸν τῶν ὄντειροπολήσεων, ἀς ἀπεκόμισεν ἐκ μακροῦ ρεμβασμοῦ.

ΤΟ ΛΕΥΚΑΝΘΕΜΟΝ

"Η Ἀννα ἡγέρθη τῆς κλίνης αὐτῆς μόλις ὑπέφωσκεν ἡ αὐγὴ καὶ διηθυνθῆ πρὸς τὸν λειμῶνα.

Τὸ πτηνὸν μόλις ἥδη ἀρχεται νὰ λαρυγγίζῃ εὔστροφως, τὰ ἀνθη κλίνουσιν ἔτι βαρείαν ἀπὸ τῆς δρόσου τὴν κάλυκα.

"Η Ἀννα τείνει τὰ βλέμματά της κύκλῳ καὶ τὰ προσηλοῦ ἐπὶ τίνος Λευκανθέμου.

"Ητο τὸ ὠραιότερον Λευκάνθεμον τοῦ λειμῶνος καὶ μόλις διαπτῦξαν τὰ πέταλά του ἐπὶ τοῦ μικύλλου κλωνίου του, ἐθεώρει ἥδεως τὸν οὐρανόν.

"Ιδού, εἶπεν ἡ Ἀννα, ἐκεῖνο τὸ ὄποιον πρέπει νὰ συμβουλευθῶ.

— Ὁραῖον, Λευκάνθεμον, προσέθηκε, κλίνουσα πρὸς τὸν κατάλευκον μάντιν, θὰ μοὶ ἐξηγήσῃς τὴν ἐρώτησίν μου! Μὲ ἀγαπᾶ; . . .

Καὶ ἔδρεψε τὸ πρῶτον φύλλον.

"Ηκουσε τότε τὸ Λευκάνθεμον ἐκπέμπον λεπτὴν παραπόνου φωνὴν.

— Ὡς σὺ ἡμην καὶ ἐγὼ νέα καὶ ὥραία κόρη, ὡς μικρὰ "Ἀννα· ὡς σὺ ἔζησα καὶ ἡγάπησα, εἶπε τὸ Λευκάνθεμον.

"Ο Αιμύλιός μου δὲν προσηλώθη εἰς ἐν καὶ μόνον ἀνθος διὰ νὰ γνωρίσῃ ἐὰν τὸν ἡγάπων.

Μὲ ἡρώτα αὐτὸς οὗτος, ἀποσπῶν καθ' ἐκάστην μίαν συλλαβὴν τῆς λέξεως τοῦ ἐρωτοῦ καὶ ἀναγκάζων με κατ' ὀλίγον νὰ τῷ τὸ εἴπω. Ὡς ἀφαιρεῖς ἐν πρὸς ἐν τὰ φύλλα μου, μοὶ ἀφήρει ἐν πρὸς ἐκεῖνος πᾶν ἥδυν συναίσθημα — τὴν προστασίαν τῆς ἀθωότητος.

"Η καρδία μου ἔμεινε μόνη καὶ γυμνή, ὡς μετ' ὀλίγον θὰ καταστῇ ἡ κάλυξ μου, καὶ ὑπέφερον, ἐθρήνουν τὴν ἀπώλειαν τῶν λευκῶν μου πετάλων, τῶν ἥδεων αἰσθημάτων μου.

— Μὴ καταστρέψῃς τὸ Λευκάνθεμον, μικρὰ "Ἀννα, διότι τὸ Λευκάνθεμον εἶναι ἀδελφόν σου. "Αφες τοῦτο νὰ ζήσῃ τὸν βίον, δν ὁ Θεὸς τῷ προώρισε. Εἰς ἀνταμοιβὴν θὰ σοὶ δώσῃ μίαν συμβουλήν.

Οι ἀνδρες μεταχειρίζονται τὰς γυναῖκας ὡς τὰ Λευκάνθεμα· θέλουσιν νὰ λαμβάνωσι πάντοτε ἀπάντησιν εἰς τὴν διπλήν ταύτην ἐρώτησιν: Μ' ἀγαπᾶ; Δὲν μ' ἀγαπᾶ; —Μὴ ἀπαντήσῃς ποτέ, ὄντες. Οἱ ἀνδρες θὰ σὲ ποδοπατήσωσιν, ἀφ' οὐ σὲ διαφυλλίσωσιν!

"Αδηλον ἀν ἡ "Ἀννα, ἡ μικρὰ "Ἀννα, ἐπωφελήθη τῆς συμβουλῆς τοῦ Λευκανθέμου!

(Κατὰ τὸν Delord)

II. K. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ